

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 405/2025
25.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „ENIKON“ д.о.о. Лозница, чији је пуномоћник Јелена Томић, адвокат из ..., против туженог „Електропривреда Србије“ а.д. Београд, Огранак ТР-КО Костолац, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради стицања без основа, вредност предмета спора 373.440,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1728/24 од 26.02.2025. године, у седници одржаној дана 25.06.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1728/24 од 26.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1728/24 од 26.02.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1728/24 од 26.02.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 4239/2023 од 11.01.2024. године, којом је обавезан тужени да тужиоцу исплати 373.440,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.10.2019. године, до исплате и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 172.707,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе. У одговору на ревизију, тужилац је оспорио ревизијске наводе туженог, а трошкове поводом састава одговора на ревизију није тражио и определио.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору је правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату износа од 373.440,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.10.2019. године, до исплате, на име стицања без основа. Према утврђењу нижестепених судова, тужени је спровео поступак јавне набавке у коме је тужилац доставио понуду уз коју је доставио средство обезбеђења за озбиљност понуде, бланко меницу ... са меничним овлашћењем за корисника бланко сопствене менице. Тужилац није предао туженом банкарску гаранцију услед чега није дошло до закључења уговора, па је тужени имао овлашћење да поднесе бланко меницу на реализацију. Према становишту нижестепених судова, ради се о бланко меници, са овлашћењем имаоцу менице да попуни све остале битне меничне елементе, па и доспелост. Не ради се о меници по виђењу, па нема места примени одредбе чл. 33. Закона о меници којом је прописано да се меница по виђењу мора поднети на исплату у року од 1 године од дана издавања. Будући да је у поступку утврђено од стране нижестепених судова да је, сагласно чл. 100. ЗОО, права воља уговорних страна била да менично овлашћење има важење 30 дана дуже од рока важења понуде, те како је понуда истекла 23.08.2019. године, то је закључак нижестепених судова да је последњи дан за подношење менице био 22.09.2019. године а да је тужени поднео меницу на реализацију након рока који је наведен у меничном овлашћењу. Стога су применом чл. 210. и 214. ЗОО нижестепени судови правноснажно обавезали туженог да врати стечено без основа са каматом од дана када је тужени реализовао меницу.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно истиче да није утврђена права воља уговорних страна, јер оно што је написано у меничном овлашћењу не представља праву вољу издаваоца, да се радило о бланко сопственој меници, без уписане меничне своте и датума доспећа и да је требало применити чл. 33. Закона о меници, а не чл. 100. ЗОО, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. У конкретном случају, будући да се меница издаје на основу понуде – у поступку јавне набавке, то су нижестепени судови закључили да се нејасности у конкурс рефлектују на каснију уговорну обавезу, па су применили чл. 100. ЗОО. Ревидент не указује ни на једну судску одлуку, која би ишла у прилог неуједначености судске праксе поводом поступка у истој или сличним чињеничноправним ситуацијама. Стога, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни за разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета дана 25.06.2021. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 373.440,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности - спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић